

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29.04.2020, sp. zn. 3 Tdo 432/2019, ECLI:CZ:NS:2020:3.TDO.432.2019.1

Číslo: 30B/2021

Právní věta: Není porušením zákazu retroaktivity v neprospěch pachatele (čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, § 1 tr. zákoníku), který se uplatní i ve vztahu k právnické osobě jako pachateli trestného činu (§ 1 odst. 2 t. o. p. o.), pokud byla právnická osoba odsouzena za trestný čin podvodu podle § 209 tr. zákoníku, jehož se dopustila tím, že jednáním uskutečněným až po nabytí účinnosti zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, sebe nebo jiného obohatila ke škodě cizího majetku, jestliže k tomu záměrně fyzická osoba jednající za právnickou osobu využila omylu, který vyvolala jiná nebo tatáž fyzická osoba již přede dnem 1. 1. 2012. To platí např. tehdy, jestliže fyzická osoba (třeba v postavení člena statutárního orgánu určité obchodní společnosti) vyvoláním nebo využitím omylu příslušného orgánu státu nebo zamlčením podstatných skutečností v době do 31. 12. 2011 dosáhla vydání rozhodnutí o schválení provozu fotovoltaické elektrárny provozované obchodní společností a následného vyplácení vyšší podpory obnovitelných zdrojů energie, pokud obchodní společnost od 1. 1. 2012 prostřednictvím téže fyzické osoby nebo prostřednictvím dalších osob na základě pokynů této fyzické osoby prováděla fakturaci a nechala si vyplácet takovou podporu, ačkoliv na ni neměla nárok.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 29.04.2020

Spisová značka: 3 Tdo 432/2019

Číslo rozhodnutí: 30B

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Časová působnost, Podvod, Právnická osoba, Zákaz retroaktivity

Předpisy: § 1 odst. 2 předpisu č. 418/2011Sb.

§ 1 tr. zákoníku

§ 2 odst. 1 tr. zákoníku

§ 2 odst. 4 tr. zákoníku

§ 209 tr. zákoníku

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud k dovolání nejvyššího státního zástupce podanému v neprospěch obviněného J. G. zrušil rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 25. 10. 2018, sp. zn. 1 To 40/2018, a jemu předcházející rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 10. 4. 2018, sp. zn. 43 T 2/2015, v částech týkajících se obviněného J. G., a Krajskému soudu v Brně přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Současně podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl dovolání nejvyššího

I.

Rozhodnutí soudů nižších stupňů

1. Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 10. 4. 2018, sp. zn. 43 T 2/2015, byl obviněný J. G. shledán vinným pokusem zločinu podvodu podle § 21 odst. 1 a § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, za což mu byl podle § 209 odst. 5 tr. zákoníku uložen trest odnětí svobody v trvání 5 let, pro jehož výkon byl obviněný zařazen do věznice s ostrahou. Pokusem zločinu podvodu podle § 21 odst. 1 a § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku byla tímtéž rozsudkem Krajského soudu v Brně uznána vinnou i obviněná právnická osoba - obchodní společnost G. (dále též jen „společnost G.“ nebo „obviněná právnická osoba“). Tato společnost byla podle § 19 t. o. p. o. za podmínek podle § 71 odst. 1 tr. zákoníku odsouzena k trestu propadnutí náhradní hodnoty ve výši 2 352 431,69 Kč a podle § 17 odst. 1, 3 t. o. p. o. k trestu propadnutí části majetku, a to finančních prostředků ve výši 6 507 568,31 Kč. Poškození - obchodní společnost OTE, a. s., a Česká republika - Energetický regulační úřad byli podle § 229 odst. 1 tr. ř. odkázáni se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. O odvoláních obviněných a státního zástupce proti citovanému rozsudku rozhodl Vrchní soud v Olomouci rozsudkem ze dne 25. 10. 2018, sp. zn. 1 To 40/2018, jímž podle § 258 odst. 1 písm. b), d), e) tr. ř. zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a za splnění podmínek § 259 odst. 3 tr. ř. nově rozhodl tak, že shledal obviněného J. G. vinným pokusem zločinu podvodu podle § 21 odst. 1 a § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku a obviněnou právnickou osobu G. vinnou pokusem zločinu podvodu podle § 21 odst. 1 a § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, ve znění účinném do 31. 7. 2014. Trestné činnosti se dopustili tím, že obviněný J. G. jako jednatel společnosti G. úmyslně uvedl dne 5. 11. 2010 v omyl pracovníky Energetického regulačního úřadu (dále jen ve zkratce „ERÚ“) o tom, že fotovoltaická elektrárna (dále též ve zkratce „FVE“) společnosti G. umístěná v obci XY, okres Třebíč, je kompletně postavena jako celek a připojena do distribuční sítě v požadovaném výkonu 0,22 MW, neboť v Žádosti o udělení licence pro podnikání v energetických odvětvích pro právnické osoby ze dne 4. 11. 2010 podle přílohy č. 12 k vyhlášce č. 426/2005 Sb. uvedl úmyslně nepravdivé údaje ohledně celkového instalovaného elektrického výkonu provozovny FVE v obci XY. Konkrétně v žádosti uvedl, že celkový instalovaný výkon je 0,2223 MW, tedy nepravdivě tvrdil, že FVE je kompletně hotová a připravená na jím požadovaný licencovaný výkon, ačkoliv věděl, že k datu podání žádosti, tj. dne 5. 11. 2010, a udělení licence, tj. dne 12. 11. 2010, byla zhotovena a zprovozněna pouze část FVE o výkonu maximálně 0,15 MW, což odpovídá instalaci 810 ks fotovoltaických panelů a zbylých 310 ks těchto panelů nebylo instalováno. Dále obviněný rovněž jako revizní technik s evidenčním číslem XY vyhotovil a předložil na ERÚ nepravdivou Výchozí revizní zprávu o revizi elektrického zařízení FVE 220 kW č. XY s předmětem revize: elektrická instalace FVE a její připojení na distribuční soustavu rozvodů nízkého napětí, uzemňovací soustava systému FVE a ochrana před škodlivými účinky atmosférické a statické elektřiny systému FVE, kterou vyhotovil osobně dne 4. 11. 2010 s termínem zahájení revize dne 1. 11. 2010 a s nepravdivým závěrem, že elektrické zařízení FVE je plně schopné uvedení do provozu, ačkoli FVE nebyla kompletně hotová. Přitom na základě těchto úmyslně uvedených nepravdivých skutečností získal pro společnost G. neoprávněně licenci č. XY, vedenou pod č. j. XY, k výrobě elektřiny na dobu 25 let, čímž zajistil pro společnost G. zvýhodněnou úhradu za výrobu elektřiny formou zeleného bonusu pro rok 2010 ve výši 11 400 Kč/1 MWh, a to na základě smlouvy o úhradě zeleného bonusu k elektřině vyrobené z obnovitelného zdroje ze dne 31. 1. 2011, kterou obviněný jako jednatel společnosti G. uzavřel s obchodní společností E.ON Distribuce, a. s., ačkoli věděl, že FVE byla kompletně dokončena na licencovaný výkon nejdříve v květnu 2011, přičemž na základě novely zákona č. 180/2005 Sb., provedené zákonem č. 330/2010 Sb., podpora výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie neuvedených do provozu do 1. 3. 2011 již pro daný typ fotovoltaické elektrárny nebyla poskytována. Fakturací

vyrobené elektřiny z takto připojených 310 fotovoltaických panelů a vyplacením zeleného bonusu obviněný neoprávněně obohatil společnost G. ke škodě obchodní společnosti E.ON Distribuce, a. s., za dobu od června 2011 do prosince 2012 o částku ve výši 1 692 497,60 Kč a ke škodě obchodní společnosti OTE, a. s., za dobu od ledna 2013 do července 2014 o částku ve výši 1 235 383,40 Kč. Obviněný takto celkem získal v podobě zeleného bonusu pro společnost G. částku ve výši 2 927 881 Kč a dále se pokusil stejným způsobem za období od srpna 2014 do prosince 2030, což je garantovaná doba poskytování podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie ve formě zeleného bonusu, získat pro společnost G. další částku ve výši nejméně 13 534 166 Kč ke škodě obchodní společnosti OTE, a. s. Tímto jednáním obviněný obohatil a pokusil se obohatit společnost G. o částku ve výši nejméně 16 462 047 Kč na úkor poškozeného českého státu prostřednictvím obchodních společností E.ON Distribuce, a. s., a OTE, a. s., které však vyplacenou garantovanou cenu zpětně refinancovaly jednak od spotřebitelů elektrické energie ve formě poplatků za distribuci, jednak vyrovnávacími platbami od ostatních distribučních společností a dále z dotací ze státního rozpočtu České republiky.

3. Obviněná právnická osoba - společnost G., v níž byl obviněný J. G. jediným jednatelem a společníkem od založení dne 18. 12. 1996 do 8. 10. 2013, a dále od 8. 10. 2013 jsou jednatelem obviněný J. G. a jeho syn M. G., každý s 50% obchodním podílem, ačkoliv společnost G. věděla, že protiprávním jednáním obviněného J. G., popsáním výše, byl zelený bonus účtovaný na základě provozu 310 fotovoltaických panelů získán neoprávněně, čímž od 1. 1. 2012 využívala podvodného jednání svého jednatele obviněného J. G., a na základě toho

a) od ledna 2012 do prosince 2012 si úmyslně nechala neoprávněně vyplatit částku ve výši 1 692 497,60 Kč od obchodní společnosti E.ON Distribuce, a. s., která uvedenou částku uhradila na účet č. XY společnosti G.,

b) od ledna 2013 do července 2014 si úmyslně nechala neoprávněně vyplatit částku ve výši 1 235 383,40 Kč od obchodní společnosti OTE, a. s., která uvedenou částku uhradila na bankovní účet č. XY společnosti G.,

a tím se společnost G. neoprávněně obohatila na úkor českého státu prostřednictvím obchodních společností E.ON Distribuce, a. s., a OTE, a. s., které by však vyplacenou garantovanou cenu zpětně refinancovaly jednak od spotřebitelů elektrické energie ve formě poplatků za distribuci, jednak vyrovnávacími platbami od ostatních distribučních společností a dále z dotací ze státního rozpočtu České republiky, a to tak, že neoprávněně vylákala částku ve výši nejméně 2 352 431,69 Kč a dále se pokusila vylákat zelený bonus za období od srpna 2014 až do prosince 2030, což je garantovaná doba výkupu vyrobené elektřiny, ve výši nejméně 13 534 166 Kč, přičemž uvedeným jednáním se obviněná právnická osoba obohatila či pokusila obohatit o částku ve výši nejméně 15 886 597,69 Kč.

4. Za popsané jednání byl obviněnému J. G. uložen podle § 209 odst. 5 tr. zákoníku za použití § 58 odst. 1, 5 tr. zákoníku trest odnětí svobody v trvání 3 roků, jehož mu výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 roků. Obviněná právnická osoba byla odsouzena podle § 19 t. o. p. o. za podmínek podle § 70 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, ve znění účinném do 31. 7. 2014, k trestu propadnutí věci, a to peněžní částky ve výši 2 352 431,69 Kč, a podle § 17 odst. 1, 3 t. o. p. o. k trestu propadnutí části majetku, a to finančních prostředků ve výši 6 507 568,31 Kč. Poškození - obchodní společnost OTE, a. s., a Česká republika - Energetický regulační úřad byli podle § 229 odst. 1 tr. ř. odkázáni se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Odvolání státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Brně, které směřovalo v neprospěch obviněného J. G. a v neprospěch obviněné právnické osoby, stejně jako odvolání poškozených - obchodní společnosti OTE, a. s., a České republiky - Energetického regulačního úřadu, Vrchní soud v Olomouci zamítl podle § 256 tr. ř.

II. Dovolání a vyjádření k němu

5. Citovaný rozsudek odvolacího soudu napadl nejvyšší státní zástupce dovoláními z důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. a z důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. s odkazem na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., a to v neprospěch obviněného J. G. a ve prospěch obviněné právnické osoby.

6. Ve vztahu k obviněnému J. G. nesouhlasí dovolatel se způsobem, jakým byla v napadených rozhodnutích soudů určena výše škody způsobená spáchanou trestnou činností obviněného.

7. Ve vztahu k obviněné právnické osobě - společnosti G. nejvyšší státní zástupce namítl, že v § 1 tr. zákoníku je zakotvena zásada zákazu retroaktivity zákona, podle níž nikdo nesmí být odsouzen za jednání nebo opomenutí, které v době, kdy bylo spácháno, nebylo trestným činem. Tato zásada se uplatní i v trestním řízení vedeném proti právnickým osobám (§ 1 odst. 2 t. o. p. o.). Je proto vyloučeno, aby za protiprávní jednání přede dnem 1. 1. 2012, kterého byla právnická osoba účastna způsobem jinak vykazujícím znaky trestní odpovědnosti právnických osob, mohla být právnická osoba trestněprávně postižena. Podle nejvyššího státního zástupce v případech trestné činnosti spočívající v podvodném vylákání licence pro výrobu elektřiny a v podvodném uzavření smlouvy s distributorem přede dnem 1. 1. 2012, jakož i v navazujícím vylákání finančních částek z titulu neoprávněného nárokování garantovaných výkupních cen elektrické energie je nutno jako jediný skutek v hmotně právním pojetí chápat jednání pachatele, které zahrnuje podvodné vylákání licence pro výrobu elektřiny, sjednání smlouvy s distributorem a postupné neoprávněné vylákání a převzetí veškerých plateb v období až 20 let. V těchto případech je rozhodujícím kauzálním jednáním pachatele z hlediska naplnění následku trestného činu podvodné vylákání licence a následné podvodné uzavření smlouvy s poškozeným distributorem. Podvodné jednání pachatele je fakticky dokončeno uzavřením smlouvy s distributorem. V tomto okamžiku totiž byl distributor definitivně uveden v omyl a zde byla smluvními stranami nastavena pravidla, že distributor je povinen, a to i s odkazem na platnou právní úpravu stanovící výši výkupních cen elektrické energie, hradit pachateli za dodanou elektrickou energii zvýhodněné výkupní ceny, a to pravidelnými měsíčními platbami po dobu až 20 let. Takové jednání přitom bylo pachatelem spácháno přede dnem 1. 1. 2012. Pravidelné měsíční vyúčtování dodávek elektrické energie, případně pravidelné vystavování faktur, prováděné pachatelem po dni 1. 1. 2012 a následné zasílání tohoto vyúčtování (faktur) pachatelem poškozenému distributorovi či obchodní společnosti OTE, a. s., naopak podle dovolatele nelze chápat jako dostatečně významné (kauzální) z hlediska naplnění následku trestného činu.

8. Obviněná právnická osoba ve svém vyjádření k dovolání nejvyššího státního zástupce, které se jí týká, se s ním ztotožnila.

III. Posouzení důvodnosti dovolání

III./A) K dovolání podanému v neprospěch obviněného J. G.

9. Nejvyšší soud nejprve posuzoval tu část dovolání nejvyššího státního zástupce, která směřovala v neprospěch obviněného J. G. a po přezkoumání věci zjistil, že dovolání je důvodné, a to z důvodů podrobně rozvedených v další části odůvodnění.

III./B) K dovolání ve prospěch obviněné právnické osoby

10. Jinak je tomu v případě dovolání nejvyššího státního zástupce, které směřovalo ve prospěch obviněné právnické osoby - společnosti G. Nejvyšší státní zástupce v podstatě vytkl porušení zásady

zákazu retroaktivity zákona ve smyslu § 1 tr. zákoníku, podle níž nikdo nesmí být odsouzen za jednání nebo opomenutí, které v době, kdy bylo spácháno, nebylo trestným činem. Tato zásada se uplatní i v trestním řízení vedeném proti právnickým osobám (§ 1 odst. 2 t. o. p. o.).

11. S dovolatelem lze souhlasit v tom, že zásada zákazu retroaktivity zákona v neprospěch pachatele se uplatní i ve vztahu k trestní odpovědnosti právnických osob. Je však třeba doplnit, že dobu spáchání trestného činu je třeba posuzovat v souladu s ustanovením § 2 odst. 4 tr. zákoníku, podle kterého je čin spáchán v době, kdy pachatel nebo účastník konal nebo v případě opomenutí byl povinen konat. Není rozhodující, kdy nastane následek nebo kdy měl nastat. Rozhodující je doba dokončení jednání (§ 2 odst. 2 tr. zákoníku), neboť si lze představit případ, kdy pachatel započne jednání ještě předtím, než nabude účinnosti zákon, který nově stanoví trestnost činu, ale své jednání dokončí až po nabytí jeho účinnosti, a proto může být za tuto část svého jednání trestně postižen (viz ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník I. § 1 až 139. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 42).

12. Nejvyšší soud rovněž sdílí názor nejvyššího státního zástupce, že v případech trestné činnosti spočívající v podvodném vylákání licence pro výrobu elektřiny a v podvodném uzavření smlouvy s distributorem přede dnem 1. 1. 2012, jakož i v navazujícím vylákání finančních částek z titulu neoprávněného nárokování garantovaných výkupních cen elektrické energie, je nutno jako jediný skutek v hmotně právním pojetí chápat jednání pachatele, které zahrnuje podvodné vylákání licence pro výrobu elektřiny, sjednání smlouvy s distributorem a postupné neoprávněné vylákání a převzetí veškerých plateb v období až 20 let. Jde o jediný skutek ohraničený obdobím asi 20 let, v rámci něhož teprve souhrn jednotlivých dílčích úkonů pachatele (nikoli jednotlivé izolované kroky, nýbrž teprve až souhrn všech jednotlivých kroků) naplňuje skutkovou podstatu trestného činu podvodu. Blíže k rozlišení jednotlivých stadií dotčené trestné činnosti odkazuje Nejvyšší soud například na své usnesení ze dne 19. 10. 2016, sp. zn. [4 Tdo 968/2016](#).

13. Nejvyššímu státnímu zástupci však nelze přisvědčit v tom, že by ta část jednání, k níž došlo již za účinnosti zákona o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, nebyla dostatečně významná (kauzální) z hlediska naplnění následku trestného činu, a není tudíž možné takové jednání přičítat právnické osobě. Nejvyšší státní zástupce tím v podstatě poukazuje na zásadu gradace příčinné souvislosti.

14. V obecné rovině lze uvést, že jednáním ve smyslu trestního práva se chápe projev vůle pachatele ve vnějším světě jako vědomé činnosti člověka, zaměřené na dosažení určitého cíle, záměru. Následkem se rozumí porušení nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákoníkem (porušení individuálního objektu trestného činu). Příčinný vztah pak spojuje jednání s následkem. Základem příčinného vztahu je teorie podmínky (*conditio sine qua non*), podle níž je příčinou každý jev, bez něhož by jiný jev buď vůbec nenastal, anebo nenastal způsobem, jakým nastal (co do rozsahu poruchy či ohrožení, místa, času apod.). Jakákoli podmínka, bez níž by následek nenastal, nebo sice nastal, ale jinak, se tedy pokládá za příčinu v trestněprávním smyslu. Přitom není rozhodné, zda taková podmínka byla objektivně nutnou nebo nahodilou příčinou následku. Teorie podmínky, která by v samotném pojetí *conditio sine qua non* zakládala příliš širokou odpovědnost, je v trestněprávní nauce korigována především za použití zásad umělé izolace jevů a gradace příčinné souvislosti (konkrétního zkoumání příčinných vztahů), jakož i zkoumáním vztahu kauzality a zavinění a s ním souvisejícím tzv. přerušením příčinné souvislosti. Ze zásady umělé izolace jevů vyplývá, že v trestním právu hmotném je rozhodný jen příčinný vztah mezi konkrétním jednáním pachatele a následkem významným z hlediska trestního práva. Těmi jsou protiprávní jednání, které naplňuje znaky trestného činu, a následek důležitý z hlediska skutkové podstaty trestného činu. Příčinné souvislosti je třeba zkoumat vždy konkrétně na základě zjištěných okolností případu se zdůrazněním hlavních a rozhodujících příčin, což však na druhé straně neznamená, že jen hlavní příčiny jsou právně relevantní a že je možno zcela vyloučit příčiny vedlejší či podřadné. Vzhledem k tomu, že trestným činem je pouze čin, který má znaky některé skutkové podstaty jako typizovaného jednání

společensky škodlivého, zkoumá se příčinný vztah v jeho konkrétní podobě, tj. protiprávní jednání pachatele směřující ke konkrétnímu trestněprávně relevantnímu následku, přičemž je třeba si uvědomit, že jednání pachatele jako příčina následku není vždy stejné a stejnorodé. Zásada, že jednotlivé příčiny a podmínky nemají pro způsobení následku stejný význam, se označuje jako zásada gradace příčinné souvislosti. Důležité je, aby jednání pachatele bylo z hlediska způsobení následku příčinou dostatečně významnou (blíže viz ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník I. § 1 až 139. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 155).

15. V projednávané trestní věci jde o trestný čin podvodu. Podvodným jednáním se rozumí uvedení někoho v omyl nebo využití něčího omylu, popřípadě zamlčení podstatných skutečností. Podvodné jednání směřuje k obohacení pachatele nebo někoho jiného. Následkem je škoda na cizím majetku. Uvedením v omyl je jednání, kterým pachatel předstírá okolnosti, které nejsou v souladu se skutečným stavem věci. Při využití omylu jiného pachatel sám sice nepřispěl k vyvolání omylu, ale po poznání omylu jiného a v příčinném vztahu k němu jednal tak, aby ke škodě cizího majetku sebe nebo jiného obohatil. Není nutné, aby pachatel utvrzoval jiného v jeho omylu nebo aby ztěžoval odhalení omylu. Podstatné skutečnosti zamlčí pachatel, který neuvede při svém podvodném jednání jakékoli skutečnosti, které jsou rozhodující nebo zásadní (tj. podstatné) pro rozhodnutí poškozeného, popřípadě jiné podváděné osoby.

16. Jednání obviněného J. G. spočívalo zejména v podvodném vylákání licence, provedení prvního paralelního připojení FVE do distribuční sítě, podvodném uzavření smlouvy o dodávkách elektřiny s poškozeným distributorem, vlastních dodávkách elektřiny a fakturování zeleného bonusu. Před dnem 1. 1. 2012 činil obviněný všechny uvedené dílčí kroky, po dni 1. 1. 2012 realizoval již jen vlastní dodávky elektřiny a fakturoval zelený bonus. Zejména předložení nepravdivých podkladů k žádosti o udělení licence naplňuje znak spočívající v uvedení v omyl. Jestliže obviněný při uzavírání smlouvy s distributorem neuvedl, že licence k výrobě elektřiny byla udělena neoprávněně, jde o zamlčení podstatných skutečností a vlastní dodávky elektřiny a fakturování zeleného bonusu představují využití omylu jiného.

17. Proto i samotné jednání, ke kterému docházelo až po dni 1. 1. 2012, je v souladu se zásadou umělé izolace jevů trestněprávně významné, neboť naplňuje daný znak skutkové podstaty trestného činu podvodu. Toto jednání navíc směřovalo k obohacení společnosti G. a v návaznosti na něj docházelo ke konkrétní majetkové dispozici vedoucí ke škodě distribuční společnosti, popřípadě státu a spotřebitelů elektrické energie (následku trestného činu). Z hlediska gradace příčinné souvislosti je nutné považovat takové jednání za dostatečně významné, neboť si nelze reálně představit, že by distribuční společnost bez řádné fakturace ceny ze strany FVE dlouhodobě hradila zelený bonus. Ostatně povinnost provádět měsíční fakturaci a vázanost vyplácení zeleného bonusu na předkládání měsíčních výkazů vyplývá z uzavřených smluv mezi společností G. a provozovatelem regionální distribuční soustavy. Byť tedy má tok finančních prostředků směřujících k právnické osobě za dodanou energii z obnovitelných zdrojů charakter opakujících se plateb, nejde o samovolně vyplácené částky. Bez aktivního pravidelně se opakujícího chování právnické osoby by nedošlo k hrazení zeleného bonusu. Současně nelze uvažovat o jiném způsobu, který by mohl nahradit povinnost vystavovat měsíční výkazy a fakturovat cenu za vyrobenou elektřinu. Bez těchto kroků by vůbec nemohlo dojít k obohacení společnosti G.

18. Lze shrnout, že jednání obviněného J. G., kterého se dopustil již za účinnosti zákona o trestní odpovědnosti právnických osob, tj. po dni 1. 1. 2012, naplňuje znaky skutkové podstaty trestného činu podvodu podle § 209 tr. zákoníku. Obviněný byl v této době osobou ve smyslu § 8 odst. 1 písm. a) t. o. p. o. a jednal v rámci činnosti a v zájmu právnické osoby – společnosti G. V tomto postavení spáchal trestný čin uvedený v § 7 t. o. p. o. (v tehdejší znění). Obviněné právnické osobě – společnosti G. lze tedy přičítat spáchání takového trestného činu podle § 8 odst. 2 písm. a) t. o. p. o. V tomto smyslu proto nejsou napadená rozhodnutí založena na nesprávném právním posouzení

skutku. Pochybení je možno spatřovat obdobně jako v případě obviněného J. G. ve způsobu stanovení výše škody. Protože však bylo dovolání nejvyššího státního zástupce podáno ve prospěch obviněné právnické osoby, nebylo by možné v dalším řízení napravit toto pochybení v její neprospěch.

19. Nejvyšší soud shledal důvodným dovolání nejvyššího státního zástupce směřující v neprospěch obviněného J. G., proto podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 25. 10. 2018, sp. zn. 1 To 40/2018, a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 10. 4. 2018, sp. zn. 43 T 2/2015, v částech týkajících se právě obviněného J. G., jakož i všechna další rozhodnutí obsahově navazující na zrušené části rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Krajskému soudu v Brně, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

20. Vzhledem k tomu, že dovolání nejvyššího státního zástupce směřující ve prospěch obviněné právnické osoby nebylo shledáno opodstatněným, Nejvyšší soud ho odmítl podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. jako zjevně neopodstatněné.